

משפחת נחמיאס // גליליים

- 1 **אבא** // איתי, 38, בעלים של כמה ברים ובתי קפה
- 2 **אמא** // עינב, 30, מעצבת טקסטיל לילדים
- 3 **הבת הגדולה** // דנה, 5.5
- 4 **הבת הצעירה** // יולי, 2.5

הבית // בית ישן ששופץ והורחב כדי להתאים לצורכי המשפחה. עינב: "אנחנו גרים פה כבר שמונה שנים כמעט. במקור הוא שימש כדירת חיילים. כשקיבלנו אותו לראשונה הוא היה בגודל עשרים מ"ר, ועם השנים שיפצנו והרחבנו אותו לפי הצרכים שלנו. היום יש לנו סלון יחסית מרווח, שני חדרי שינה לא גדולים, ומטבח סביר. "דוב היום אנחנו לא בבית – במשך היום אני בסטודיו, ואחר הצהריים אני מטיילת עם הילדות בקיבוץ או יושבת איתן בחצר. כרגע אני לא מוצאת את הגודל שלו בעייתי".

להשתתפות במדור
dyokan@makorishon.co.il

איתי: "כשעברתי לפה עברתי מרירה גדולה בהרצליה, זו הייתה ממש הרעת תנאים מבחינתי. הוא די פצפון, אבל זה מה שיש לקיבוץ להציע לנו לעת עתה, עד שביתנו החדש יהיה מוכן. כימים אלו הוא נבנה בהרחבה של הקיבוץ".

בוקר טוב // איתי עובד עד השעות הקטנות של הלילה, הולך לישון מאוחר ומתעורר בעשר בבוקר. עינב מתעוררת בשעה שבע עם הבנות: "אין לנו בקרים משותפים". שתי הבנות הולכות לגנים של הקיבוץ, במרחק דקה הליכה מהבית. "הן לא אוכלות

בבית כלום, ובגן הן אוכלות ארוחת בוקר, ארוחת צהריים וארוחת ארבע. אחר כך אני הולכת לבית הוריי ולסטודיו שלי".

הסטודיו // עינב מעצבת בסטודיו לעיצוב טקסטיל לחדרי ילדים. היא החליטה לפתוח אותו מיד אחרי הלידה של דנה. "קראתי לו 'בנדנה' בגלל דנה. בגדול, הסטודיו נולד מתוך רצון לעצב לדנה רברים יפים ומיוחדים שלא רואים בכל מקום. למדתי עיצוב פנים, כך שכל עולם העיצוב והאסתטיקה לא זר לי. התחלתי להכין בעצמי מתנות לידה, כל מיני חפצים

לתינוקות, שמיכות וכריות. ביקשתי לברל את עצמי מכל השאר, וראיתי שהטרנד של ראשי חיות הולך מאוד בעולם, אז החלטתי לייצר אותם אצלי עם רגש על חריקן. יצרתי לעצמי שפה ייחודית. בעזרת אמא שלי, שהיא תופרת שעברה בעבר במפעלים הגדולים בארץ, למדתי לתפור ולייצר בעצמי. הבנות מצטלמות למותג, וההתפתחות של המוצרים קשורה גם להתפתחות שלהן ולצרכים שלהן. הן באות איתי לסטודיו ונהנות לגזור ולהדביק".

תמיכה // איתי: "אני מנסה בהקמת עסקים ויודע

אנחנו פותחים בשתיית קפה משותפת". אבא של עינב הוא אמן, ועל קירות ביתם יש תמונות רבות שצייר. "ממנו כנראה קיבלתי את החוש האמנותי שלי. גדלתי בבית יצירתי מאוד, וגם הייתי צובעת את הקיר שלי בחדר מדי פעם, אחת לכמה חודשים, סתם כדי לגוון".

גם שלושת אחיה הגדולים גרים בקיבוץ. עינב: "זה לא מסוג הקיבוצים שהרור הצעיר עובד. כמעט כולם נשארים לגור פה". איתי: "הקרבה למשפחה ללא ספק משרדרגת לנו את איכות החיים". עינב: "אין יותר טוב מזה. כולנו עוורים זה לזה, לא מתקשרים להודיע שבאים לבקר אלא פשוט קופצים לביקור על האופניים, נכנסים, שותים קפה. יש פה 'מדיניות דלת פתוחה'".

גלילים // נקודות ציון

7 דקות מצומת גלילות

14 דקות מלונה פארק תל אביב

הפרנסה שלו // איתי הוא הבעלים של כמה ברים ובתי קפה באזור השרון. "התחלתי מלייץ של חיילים, והתפתחתי עם הזמן לסדרה של ברים באזור שלנו. אני איש של היי לילה, ואני רגיל לזה כבר שנים. אלה החיים שבניתני לעצמי מגיל עשרים.

"נכון שהומנים טיפה הפוכים בשביל בנאדם מן השורה, אבל אני אוהב את העבודה שלי – אני עצמאי, אני בעלים של שבעה עסקים שונים, העבודה מאוד דינמית ואין לי ל"ו קבוע. דווקא בהקשר של הבנות זה מסתדר מצוין: אני ישן כשהן נמצאות בגנים, ונמצא איתן המון אחר הצהריים".

500 תושבים

קיבוץ בין הרצליה לרמת השרון

היסטוריה // עינב גדלה בגליליים, ואיתי גדל בהרצליה. עינב: "ההורים שלי הגיעו לקיבוץ בשנת 1985. אבא שלי עלה מארגנטינה לגרעין בדרום, ושם הוא הכיר את אמא שלי הישראלית. הוא עבד כטבח ובריוק חיפשו טבח בגליליים. למעשה הם היו המשפחה האחרונה שהתקבלה לחברות בקיבוץ". איתי הוא הבכור בשלושה אחים.

היכרות // הם נפגשו כשעינב מלצה באחד מהברים שבבעלותו של איתי.

מוסדות ועסקים

בקיבוץ אולם אירועים, מסעדה, בינת שחייה, מפעל לייצור ברום ועוד. שירותי חינוך מקבל הקיבוץ מהמועצה האזורית חוף השרון

לגדול בקיבוץ // עינב: "בגיל 16 קיבלתי דירה קטנה בקיבוץ, לפי הנהלה שמגיל צעיר מחנכים אותך לעצמאות. כל אחד אחראי על ההוצאות וההכנסות שלו, אבל הייתי צריכה לעבוד בקיבוץ כדי שהקיבוץ יוכל לממן לי רישיון נהיגה. היום זה כבר לא ככה, אבל בעבר היינו מחויבים כל הצעירים 'לתת שעות עבודה' במשך חי' או במפעלים. האחים הגדולים שלי אפילו גדלו בלינה משותפת. אני לא".

מחוך לעיר // איתי: "גליליים מאוד קרוב להרצליה, אבל מעולם לא נכנסתי לקיבוץ עד שהכרתי את עינב. הוא תמיד נראה לי כמו מקום פרטי שהכניסה אליו אסורה, והקיבוצניקים תמיד נראים לי מסוגרים בתוך עצמם. עכשיו אני יודע שזה עולם אחר. אין המולה, אין כבישים, הכול חופשי. יש פה חברה מאוד נהמרים וקרובים זה לזה, שיוצרים ביחד קהילה חמה ומחבקת.

"ובכל זאת, יש פה מודעות מלאה למה שקורה בחוץ. רוב האנשים עוברים בחוץ, ואין קופה משותפת אבל הקיבוץ מטבס את החינוך ויש חדר אוכל מטבסו ושירותי מבכסה". עינב: "אני לא קיבוצניקית סטנדרטית, כי אני אדם עצמאי מאוד, מגיל קטן. אני לא משתתפת בישיבות החברים או הולכת להצבעות".

קטנה על המקום

נתיבי איילון נטללו על חלק מאדמות היישוב

חינוך // ילדי בית הספר של הקיבוץ מתחנכים בכפרי־שמריהו. עינב: "בתור ילדה זה היה מודר ללמוד דווקא שם, באלפיון העליון, בזמן שבבתי מחנכים אותנו על ברכי התנועה הקיבוצית. הפער היה מורגש, וגם היום הוא מורגש".